

[Poul Møller.]

afslutningen af regnskabsåret 1964-65 var statsudgifterne 11.140 mill. kr. I indeværende år vil de efter det sidste skøn blive 13.585 mill. kr., og efter det nye finanslovsforslag vil man komme op på 15.718 mill. kr. i statsudgifter.

Også her må jeg citere en finansminister, ganske vist en afgået finansminister. Da han havde fået den dyre finanslov for 1963-64 igennem i folketinget, sagde han — jeg beder igen om tilladelse til at citere, denne gang det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), der i Berlingske Tidende den 8. april 1963 skrev —:

„Det er naturligt, at det synspunkt er ført frem, at en stigningstakt for statsbudgettet som den, vi i de sidste år har set, ikke kan fortsætte — af den enkle grund, at staten så om nogle år vil opæde hele stigningen i nationalindtægten og derefter endnu mere. Hvorledes er nu udsigterne til, at en for skatteborgerne så dystre udvikling skulle kunne fortsætte uændret? Det kan til trøst anføres, at de ikke er store, og at vi tværtimod må regne med snart at kunne vende tilbage til mere beherskede stigninger.“

Se, denne spådom fra foråret 1963, da den daværende finansminister fik et udgiftsbudget på 10.000 mill. kr. igennem her i folketinget, har altså desværre ikke kunnet holde stik. Vi er nu oppe på 15.718 mill. kr. i udgifter. Siden det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) skrev denne aldeles fortrinlige kronik, der lovede så godt, er udgiftsbudgettet altså steget med mere end 50 pct.

Derfor må man også knibe sig lidt i armen, som Jeppe gjorde det i baronens seng, når man hører en finansminister tale, som den højtærede finansminister gjorde i går, da han sagde, at hvis dette bliver gennemført, kommer der skattepause. Jeg er bange for, at det meget vel kan gå, ligesom det gik med den forrige finansministers bebudelse af, at udgiftsstigningerne nu ville høre op. Derfor tror jeg ikke, man skal regne med at slippe udenom, hvis man ikke ændrer den økonomiske politik fundamentalt. Gør man ikke det, vil vi stadig komme til at stå over for disse nye regninger, der udskrives til befolkningen.

Så siger man: ja men alle har jo stemt for

disse udgiftsstigninger. Nu er det jo ikke alle, der har fremsat forslag, og jeg vil gerne sige til den høje regering, at det er vor opfattelse, at det må være regeringen, der, når den fremsætter forslag, må skønne over, om der er dækning herfor inden for dens budgetter. Men jeg vil gerne yderligere føje til, at vi naturligvis må se i øjnene, at vi har et medansvar, når vi har stemt for udgiftsstigningerne. I fremtiden må vi imidlertid ikke bare have første års udgift på en udgiftslov. Vi er nødt til at prøve på at anstille betragtninger over, hvad et forslag koster i det lange løb. Alt for ofte er man sprunget over, hvor gærdet er lavest her i folketinget, og har accepteret en udgiftslov, fordi den tilsyneladende indeholdt beskedne beløb i det første og måske i det andet finansår. Efterhånden viser det sig imidlertid, for eksempel at kommunerne mere og mere benytter en refusionsordning, eller at et socialt gode eller et undervisningsgode bliver mere og mere benyttet, så man kommer til at stå over for en meget stærk stigningstendens på det pågældende udgiftsområde, en stigningstendens, som folketinget næppe havde regnet med, da det accepterede udgiften. Derfor tror jeg, det ville være klogt af os efter de seneste års erfaringer over for udgiftslove ikke at nøjes med en 1- eller 2-årig udgiftsbetragtning, men anstille en vis bedømmelse af, hvordan det vil virke i det lange løb.

Så kommer administrationen af lovgivningen. Administrationen af lovgivninger har vi jo ingen indflydelse på. Administrationen af lovgivningen bør vi også i fremtiden være bekendt med, således som vi foreslog det i vor reformplan af september i år, som blev fremlagt i merværdiafgiftsudvalget. Også administrationen af lovgivningen må vi være bekendt med, når vi vedtager en lov. Hvad kan den udvikle sig til med hensyn til arbejdskrav for de offentlige? Jeg glæder mig over at se, at administrationsrådet med den tidligere statsminister Viggo Kampmann i spidsen nu også går ind for det synspunkt og beder regeringen om at overveje, at de administrative konsekvenser af enhver lovgivning bliver gjort klart.

Nu skyldes mange af disse administrative vanskeligheder efter mit skøn også — det tror jeg også administrationsrådet ha-